

DE BOOMRIDDER

Peter Varg

Proloog

Ik sluit mijn twee ogen voor het felle licht en op mijn voorhoofd opent zich aarzelend mijn derde oog.

Verbaasd kijk ik rond. De werkelijkheid is een tapijt geweven met draden van oorzaak en gevolg. Ik zie het verleden als een schitterend motief. De draden die van het heden naar de toekomst lopen zijn amper te zien, maar ze zijn er wel. Ze zijn constant in beweging, aangezien wat zal zijn nog gemaakt moet worden. Er is echter geen sprake van chaotisch gekronkel. Het machtige verleden geeft aan het heden en de toekomst reden tot zijn.

Ik kijk wat verder en mijn adem stokt. Ik zie de rampzalige gevolgen van de strijd tussen Akash, de Waanzinnige God die leiding geeft aan de schepping, en de Leegte, het bewustzijn dat de schepping heeft gedroomd. In deze strijd zijn er geen winnaars, er zijn alleen verliezers.

Ik zie de eindtijd!

Oorlog volgt op oorlog. Ramp volgt op ramp. Plaag volgt op plaag. In de greep van de collectieve waanzin vecht iedereen tegen iedereen. Men maakt gebruik van modern wapentuig, stokken en stenen, of men doodt elkaar met nagels en tanden.

Dan gaan de magische poorten tussen de werelden open en de monsters die erdoor komen maken van de Aarde hun jachtgebied.

Ik zie hoe ergens in de nabije toekomst de lijnen van oorzaak en gevolg verschrompelen en het tapijt van de werkelijkheid uit elkaar valt. De toekomst, het heden en het verleden worden opgeslokt door het Allesomvattende Niets.

Op de grens van het iets en het niets zie ik een ridder staan. Aan zijn linkerarm draagt hij een schild en in zijn rechterhand een vlammend

zwaard. In het midden van het schild staat een boom. Boven de boom bevindt zich een alziend oog met links en rechts daarvan een kromzwaard.

Deze ridder is een ziener, een dienaar van de Kosmische Boom. Zal hij redding brengen?

Dan dringt het tot me door.

Deze ridder ben ik zelf!

Het Ultieme Wapen

In blinde razernij smeed ik mijn bureau van massief eikenhout door mijn werkkamer. Al mijn documenten vlogen als papieren vogels door de lucht. Nieuwsgierig geworden door mijn gebrul opende mijn secretaris de deur en kwam binnen. Hij kreeg prompt de monumentale schrijftafel tegen zijn lelijke trollenkop en stond niet meer recht.

Ik was het beu. Beu van lijsten te controleren van manschappen, voorraden en wapens. Beu van strategieën te bedenken voor mijn zwarte legioenen. Beu om de rapporten van infiltranten te lezen. Beu om te zijn wie ik was. Prins van de Duisternis, Heerser over de onderwereld, of een armzalige controlefreak? Ik greep mijn vest en trok de deur met zoveel geweld achter mij dicht dat een deel van de zoldering instortte. Dat luchtte wat op en de trol was netjes begraven. Dat verdiende hij wel na zoveel jaren dienst.

Honderd meter verder botste ik op een gnom. De problemen bleven me volgen. Boos trapte ik het onvoorzichtige wezen de gang door. Het maakte nog een paar vreemde geluiden en toen zweeg het voor altijd. Een langsvliegende harpij wierp me een bezorgde blik toe. Dat had ze beter niet gedaan.

Tijdens de tocht door mijn paleis floot ik een melancholisch wijsje terwijl ik met de nagels van mijn rechterhand een spoor van krassen op de granieten muren achterliet. Langzaam kwam ik tot rust. Ik zag tot mijn verbazing dat mijn dienaren voorbeeldig aan het werk waren. Er was er niet één die in mijn richting keek. Dat was vreemd, zo werk-lustig waren ze meestal niet. Ach, wat maakte het uit.

In gedachten verzonken kuierde ik verder. Ik begreep mezelf niet meer. Ik was altijd een controlefreak geweest en daar had ik tot op

heden best mee kunnen leven. Waarom werd ik nu humeurig, ja zelfs woedend over het feit dat ik was wie ik was en waarom, bij alle duivels groot en klein, stond ik in de kelder met het hoofd van een harpij in mijn hand? Ik gooide het bloederige ding in een hoek en keek verdwaasd om me heen.

Op dat moment besepte ik het: ik was op weg naar Amit. Hij was een van de dertien gevallen engelen die, net zoals ik, na de opstand in de hemel door Akash uit zijn glorie was verstoten en aan de Aarde was gebonden. Het was een vervelende vent met merkwaardige talenten. Amit gebruikte in de strijd als wapen de angst. Heel lang geleden had hij mij verteld dat de strijd op de Aarde niet gewonnen zou worden op het slagveld. Op mijn vraag 'hoe dan wel' had hij geantwoord: 'In de hoofden en in de harten van de mensen.'

Het waren deze woorden die woekerden in mijn geest. Onbewust had ik me gerealiseerd dat al mijn inspanningen om een machtig leger uit te bouwen nutteloos waren. Ik had mijn zwarte legioenen, de dienaren van de Leegte hadden hun elitekrijgers. Ik had een reus, zij hadden een mutant. Ik had een geest, zij hadden er twee, en zo ging het maar door. Geen wonder dat ik gefrustreerd was. Ik had iets anders nodig om het laatste gevecht te winnen. Misschien kon Amit mij helpen bij het ontwikkelen van het ultieme wapen.

Ik dwaalde wat rond tot ik uiteindelijk voor een nis stond waar een groot schilderij hing. Ik stapte door het doek en kwam in de stille, roerloze wereld van Amit terecht. Ik stond op de binnenplaats van een Spaanse haciënda. De gebouwen waren voor het grootste gedeelte ingestort. Marmeren zuilen lagen gebroken op de grond. Een tuin vol verrotting, waarvan de grond vervuild was met stukjes hard plastic, werd omringd door tegels in vale kleuren. In het midden van de binnenplaats stond een fontein. Een gevleugelde draak, van wie het lichaam bestond uit roestige stukken ijzer, spoot bruin water naar de altijd grijze hemel. Het dikke, gekleurde glas waarvan zijn vleugels waren gemaakt, was op tientallen plaatsen gebarsten. Onder een

zwarte, bladerloze boom stond een edelhert van zeker twaalf jaar oud met een indrukwekkend gewei. Zijn ingewanden hingen uit zijn open-gescheurde buik.

Ik stapte door een gat in de muur de woning binnen en liep via een draaitrap, waar hier en daar een trede ontbrak, naar zijn atelier in de wetenschap dat Amit daar altijd te vinden was.

Hij stond in het midden van een grote ruimte voor een wit doek met een verfborstel in de hand. Op de grond stonden verschillende verfpotten. Hij leek te wachten op iets. Hij keek me even aan, groette me met een knikje en concentreerde zich weer op zijn werk. Door een groen beslagen dakraam viel een streep licht naar binnen. Ik keek aandachtig toe. Een druppel zweet zocht zijn weg over Amits gezicht, viel op de grond en ontplofte in het stof. Zijn penseel schoot vooruit met de snelheid van een slang.

Terwijl hij als een bezetene aan het werk was, keek ik wat rond. De muren hingen vol schilderijen.

Een mager meisje dat gevangen zat in een kader gemaakt van botten, vroeg om mijn aandacht. Het was een levend skelet met een bleke, droge huid en lange, smerige haren. Ze stond naakt voor het deurgat van een krot en spoot met een gouden naald chemische rotzooi in haar buik. Ze likte met haar tong over haar gebarsten lippen en met haar linkerhand streefde ze haar rechtertepel. Als ik in haar groene ogen keek, keek er iets wilds en ontembaars naar mij terug. Ik schrok, dat had ik niet verwacht. De ellende had haar niet gebroken, maar had haar sterker gemaakt. Door een venster zag ik een oud wijf. Ze sneed met een groot mes een plastieken pop met uitgestoken ogen en afgebrande lokken open op een tafel met drie poten. Door een gebroken spiegel gluurde ze begerig naar het meisje.

Amit kwam naast mij staan.

‘Neem wat meer afstand, Lucifer. Kijk zonder verwachting. Kijk niet naar wat je zou willen zien, maar naar wat er staat.’

Ik schrok van zijn stem. In deze stille wereld leek elk geluid misplaatst. Ik deed twee stappen achteruit en keek opnieuw.

Een schittering trok mijn aandacht. Het viel me op dat het meisje en de oude vrouw beiden een ring droegen met een robijn. Ze hadden ook alle twee een heel klein litteken boven hun linkeroog. Inzicht overspoelde me.

Ik wilde mijn pas verworven kennis met Amit delen, maar hij stond weer bij zijn schilderij. Zijn tong flitste uit zijn mond en zijn hand speelde gedachteloos met zijn ring. Een ring met een rode steen.

Terugkijkend naar het meisje herkende ik moeiteloos het gezicht van Amit in haar uitgemergelde gelaat. Ook in de oude vrouw vond ik hem terug. De rimpels en de wellustige grijns konden hem niet meer verbergen. Zelfs in de pop was hij aanwezig. Hoe kwam het dat ik dat de eerste keer niet had gezien? Misschien door mijn weerzin voor rauwe emoties? Blind voor de zielenpijn waaruit het was geboren, had ik naar zijn kunstwerk gekeken. Ik besepte dat hij schilderde met bloed en tranen. Nu ik wist hoe ik moest kijken, kreeg ik een heel nieuw werk te zien. Het was gruwelijk, het was mooi. Het was te veel voor mij. Snel richtte ik mijn blik op het volgende doek.

Een straatbende trok op strooptocht door de eindeloze sloppenwijken, gewapend met ijzeren staven, bijlen en basketbalknuppels. Ze wandelden door grachten vol uitwerpselen en rottende lijken. Ze staken krotten in brand en maakten ze met de grond gelijk met de bewoners erin. In hun houding zag ik geen woede of haat, enkel dodelijke verveling. Amit was alom tegenwoordig. Hij wachtte en verbeet zijn tijd.

Op een ander schilderij speelden diezelfde jongeren voetbal tegen een rivaliserende groep. Het spel was wild en uitgelaten. De energie spatte van het doek. Ze gebruikten een hoofd als bal en de scheidsrechter bestrafte een speler die in de fout ging met een vlijmscherpe vleeshaak. Helemaal alleen op een bank naast het veld zat een jongeman in een mooi voetbaluniform. Hij was gewassen en geschoren en

zijn haar was netjes geknipt. Hij keek smekend naar de scheidsrechter. Hij wilde spelen. Werd hij een reservespeler, of een reservebal?

Een volgend schilderij, een volgende confrontatie. Een amokmaker moordde in het wilde weg. Hij maaide met een machinepistool tientallen mensen neer. De mannen, vrouwen en kinderen in zijn buurt waren niet onder de indruk. Ze wandelden rond alsof hij er niet was en zij die stierven deden dat met een glimlach.

‘Waar heb ik je bezoek aan te danken?’ vroeg Amit die naast mij opdook.

‘Lang geleden vertelde jij me dat we de strijd hier op aarde niet zouden winnen op het slagveld. Ik wil de laatste strijd winnen en daarom ben ik op zoek naar het ultieme wapen.’

Hij knikte. ‘Wandel met mij mee. Ik kan beter denken als ik in beweging ben.’

Zwijgend liepen we een paar rondjes door zijn atelier. Ik bleef staan voor een schilderij van een bos met zwarte, dode bomen. In het midden van het doek stond één groene boom die van boven tot beneden vol zat met kale miniatuurmensjes met rode ogen en scherpe tandjes.

‘Waarom lijken al deze wezentjes op jou?’

Amit ontwaakte uit zijn gemijmer en grinnikte. ‘Grootheidswaanzin. Door mezelf te schilderen in duizenden verschillende gedaanten en op duizenden verschillende plaatsen voel ik iets terug van de macht die Akash mij ontnomen heeft.’

Ik begreep hem volkomen.

Hij stapte verder en ik volgde.

‘Kunnen we je gave niet gebruiken om het hart en de geest van de mensheid te treffen?’ vroeg ik na een tijdje.

Amit schudde zijn hoofd. ‘Angst is een machtig wapen, maar mijn mogelijkheden zijn beperkt sinds ik op de Aarde ben.’

‘Ik heb je in de strijd speciale fantomen zien oproepen. Je hebt monsters gebaard tijdens je ergste nachtmerries. Ik was onder de

indruk. Misschien kunnen we met alle gevallen engelen samen hun aantallen opvoeren en hun kracht vergroten.'

'Superfantomen maken. Dat zou wat zijn.'

'Zou het lukken?' vroeg ik gretig.

'Het is een goed idee, maar denk jij dat een van de andere gevallen engelen mij zijn kracht zou willen lenen?'

Ik haalde een schilderij van de muur en gooide het naar zijn hoofd. Woedend verliet ik het atelier.

Het duurde echter niet lang of ik was weer mijn zonnige zelf. Toen ik door de gangen van mijn paleis liep, sierde een glimlach mijn lippen en toen ik eindelijk terug in mijn werkkamer kwam, die netjes was opgeruimd, schaterde ik van het lachen. Met collega's zoals Amit had ik echt geen vijanden meer nodig. Hij belazerde de boel, daar was ik van overtuigd. Het zou me worst wezen. Akash had ons na de opstand uit zijn glorie verdreven. Hij had ons het grootste gedeelte van onze macht afgenomen en ons aan de Aarde gebonden. Hij verplichtte ons om zijn gevechten te voeren en uit verbittering of angst hadden we van dit groene paradijs een giftige puinhoop gemaakt. Als hij de eindstrijd wilde winnen, dan zou hij zelf maar voor het ultieme wapen moeten zorgen, want ik nam vandaag een dag verlof.

De Reus van Schaduwen

Ik lag doodstil in mijn bed. Er zat een gat in de muur. Een kleine opening die er eerst niet was geweest. Er kwam een straaltje vuil groen licht door, anders had ik het nooit opgemerkt. Ik sloot mijn ogen en probeerde te slapen, maar dat lukte niet. Het gat liet zich niet negeren. Het kraakte, het piepte, het groeide. Het leek nu op een etterende wonde. Niet in de muur natuurlijk, maar in het weefsel van de ruimte. Waar haalde ik die idiote gedachten toch vandaan? Wat later was het gat zo groot als mijn nachtkastje. Warme, tropische wind bracht niet alleen onbekende geuren met zich mee van de andere kant, maar ook ontelbare dierengeluiden. Stinkende blubber viel uit het gat op de grond.

Een behaarde spinnenpoot van wel twee meter lang tastte zich een weg naar binnen. Een tweede volgde aarzelend. De eerste reuzenspin tuimelde uit de opening en werd snel gevolgd door een paar andere. De monsters hadden me gevonden.

Volgens mijn dokter waren mijn nachtmerries het gevolg van de hormonale veranderingen in het begin van de puberteit en van mijn rijke fantasie. Ik wist wel beter. De gedochten waren geen product van mijn verbeelding, of wat dan ook. Ze waren echt. Ik kon ze ruiken.

De felgekleurde beesten kropen wat rond. Ze snuffelden in mijn spullen en knorden vrolijk als ze iets interessants vonden. Een van hen speelde wat met mijn basketbal en spuwde hem dan vol slijm. Ik zag mijn bal voor mijn ogen smelten en het rotbeest zoog het papje dat overbleef door een fijn buisje op. Hun speelse gedrag veranderde toen ze mij in de gaten kregen. Van het ene moment op het andere werden ze hongerige moordmachines. De fluweelzachte haren waarmee het

voorstedeelte van hun lijven was bedekt kwamen rechtop te staan en ze veranderden in vlijmscherpe naalden. Twee lichaamsuitsteeksels in de vorm van sikkels die vast zaten op hun borststuk, gingen naar omhoog. Met hun vier paar ogen keken ze me boosaardig aan. Hun kaken maakten een afschuwelijk klikkend geluid. Ik gruwelde en dacht aan de manier waarop een van die monsters mijn bal had opgegeten. Zouden ze met mij hetzelfde doen? Akelig snel kwamen ze mijn richting uit. Ik schreeuwde van angst.

Mijn vader stond dadelijk naast mijn bed.

‘Rustig, Sanda, rustig. Het is maar een droom.’

Hijgend keek ik rond, maar van de spinnen was geen spoor meer. Dat kon toch niet? Ik had ze gezien, gehoord, geroken! Waar waren die verdomde beesten? Ik haatte het feit dat ze steeds weer verdwenen. Ze maakten me belachelijk voor heel de wereld.

Mijn vader bracht me een glas warme melk met honing, zijn oplossing voor alle problemen. Ik dronk alles op om hem gerust te stellen. Vervolgens sloot ik mijn ogen en ademde rustig in en uit. Nadat hij terug naar zijn kamer was, nam ik mijn e-reader van het nachttafeltje. De slaap zou toch niet meer komen. Ik selecteerde het boek waarvan ik al een paar hoofdstukken had gelezen. Het verhaal ging over een jongen die zich kon veranderen in een beer. De Weerbeer was sterk en snel en hij kende geen vrees. Hij was alles wat ik niet was.

De volgende morgen was alle ellende van de nacht ervoor vergeten. Voor mijn twaalfde verjaardag kreeg ik een prachtig geschenk. Het was zomervakantie en ik mocht met mijn vader voor drie weken op bezoek gaan bij mijn opa. Mijn moeder kon niet mee, want een van haar collega's, met wie ze een gezamenlijke dokterspraktijk had, was ziek geworden en ze moest hem vervangen.

‘Maak je koffer maar klaar,’ zei mijn vader. ‘We vertrekken om tien uur.’

Ik dankte mijn ouders met een brede glimlach en vloog de trap op naar mijn kamer. Tijdens het pakken van mijn valies tolden de gedachten door mijn hoofd.

Het was de eerste reis die ik samen met mijn vader zou maken en ik was blij, maar ook onrustig. Ik had me de laatste maanden niet zo goed gevoeld. Ik werd constant geplaagd door nachtmerries en door verschrikkelijke hoofdpijn. Mijn moeder wilde me niet helpen. Ze stuurde me liever naar een psycholoog voor een reeks van nutteloze gesprekken. Waarom gaf ze me geen pillen? Ik was niet gek!

Ik was altijd vriendelijk en volgzaam geweest, maar nu was ik thuis nors en opstandig en op school was ik ronduit agressief. Ik had al twee keer moeten nablijven. De eerste keer omdat ik de grootste brulaap van de klas een dreun had verkocht. De tweede maal was ik in discussie gegaan met mijn leraar van wiskunde. Het zat me de laatste tijd echt niet mee. Ik had in onze kerk tientallen kaarsen gebrand, maar er kwam geen hulp van boven. Was het daarom dat ik twijfelde aan het bestaan van de goden die mijn ouders zo vurig aanbaden?

De tijd vloog voorbij. Na nog wat geknuffel met mijn moeder sprongen we stipt om tien uur in de wagen en weg waren we.

Mijn pa was een grote, ernstige man. Hij sprak niet veel thuis, maar als hij iets zei, dan werd er geluisterd en als hij iets vroeg, dan werd het gedaan. Tijdens de lange rit van België naar Bosnië zag ik hem veranderen. De blik in zijn ogen werd zachter en de strakke lijnen verdwenen uit zijn gezicht. Hij leek jaren jonger.

‘Heb ik je al verteld waar je opa in Bosnië woont, Sanda?’ Zonder op een antwoord te wachten vervolgde hij met glinsterende ogen: ‘Net zoals zijn voorouders woont hij in Sindi-Enna. Dit kleine dorpje ligt in het midden van het mooiste natuurgebied van Europa. De rivier de Sane snijdt het in twee delen. Sindi in het zuiden en Enna in het noorden.’

Ik wist wel dat mijn vader niet in België geboren was, maar hij sprak thuis bijna nooit over zijn familie en zijn land. Nu was hij echter

niet te stoppen. Hij deelde de ene na de andere herinnering met mij. Ik knikte met mijn hoofd en zei 'ho' en 'ha'. Meer hoefde ik niet te doen.

Tegen het einde van de eerste dag verlieten we de snelweg ergens in Duitsland. We reden een paar kilometers langs een verwaarloosd pad en stopten voor een grote metalen poort, die goed verborgen lag tussen wat bomen en struiken. De poort gleed geruisloos open nadat mijn vader op een klaviertje een code had ingegeven en er een scan van zijn irissen was gemaakt. Camera's volgden al onze bewegingen.

We vervolgden onze weg door een prachtig domein waar bossen, vijvers, weilanden en velden elkaar afwisselden. Herten, paarden en runderen met lange hoorns liepen vrij rond. Mijn vader trapte vloekend op de rem. Op de weg lag een tiental dode vogels. Hij greep zijn smartphone en blafte een bevel. Vijf minuten later verscheen er een elektrisch karretje en twee leden van het onderhoudspersoneel ruimden alles netjes op. Nadat de mannen waren vertrokken reden we verder.

Een half uur later zag ik een immens kasteel. Mijn mond viel open van verbazing. Het kasteel was omringd met een grote slotgracht waarin prachtige zwanen ronddreven.

We bleven de weg volgen en reden over een brug tot bij een poort die openschoof op het ogenblik dat we er aankwamen. Voorbij de poort kwamen we niet op een binnenplein, zoals ik had gedacht, maar reden we dadelijk een tunnel binnen waar geen einde aan leek te komen. Hij voerde ons diep onder de grond naar een parking.

Ik viel van de ene verbazing in de andere. In de grote ruimte stonden tientallen glazen zuilen die een zacht blauw licht uitstraalden en waarin ontelbare vissen sierlijk rondzwommen. Langs de muren liepen honderden glazen buizen waarin het water werd gefilterd. Een spoor van lichtjes toonde ons de weg naar onze persoonlijke parkeerplaats.

'Waar zijn we hier, vader?' vroeg ik bijna ademloos.

‘Mijn werkgever heeft van dit kasteel een hotel gemaakt voor heel rijke mensen die zich uit de jachtige wereld willen terugtrekken. Ze betalen veel geld om met rust gelaten te worden.’

‘Je werkgever moet geld te veel hebben. Vraag hem de volgende keer dat je hem ziet maar wat opslag!’

Mijn vader grinnikte en parkeerde de wagen.

‘Dit is dus een hotel voor heel rijke mensen. Waarom zijn wij hier dan?’

‘Ze hebben me gevraagd om even langs te komen, daar er een probleempje is met de beveiliging.’

‘Ik hoop maar dat ze je een bonus geven, want je bent met verlof. Wat is er aan de hand?’

‘De krachtvelden die rond het domein liggen gaan in storing op het ogenblik dat er een muis of een vogel tegen botst. Dit zaakje zal ik straks wel even aanpakken.’

‘Krachtvelden? Ik heb geen krachtvelden gezien.’

‘Die kun je ook niet zien. Het zijn onzichtbare, ondoordringbare barrières van trillende moleculen. Als ze goed werken komt hier in de toekomst niemand meer binnen die niet in het systeem zit.’

‘Dat is dus de reden waarom die vogels zijn gestorven. Ze zijn tegen een onzichtbare muur gevlogen!’

‘Inderdaad, maar maak je geen zorgen, er is een oplossing in de maak voor dit probleem.’

‘Zeg dat maar tegen die dode vogels.’

Met een lift gingen we van de parking naar de receptie. De ronde ruimte had een koepelvormig dak met vensters van gebrandschilderd glas. Een grote, kalende man kwam geruisloos van achter zijn ultramoderne stalen desk. Hij ging in de houding staan en groette mijn vader op militaire wijze. Vervolgens vroeg hij beleefd in het Nederlands of hij speciale wensen had. Mijn vader schudde zijn hoofd.

De receptionist klikte op een tablet en activeerde een hologram van zichzelf dat ons naar onze kamer bracht.

'Knap gedaan, dat hologram,' zei ik tegen mijn vader. Die knikte instemmend.

Als er al andere mensen waren, dan lieten zij zich niet zien.

'Waar zijn de andere gasten?'

'Die hebben zich waarschijnlijk in de kelder verstopt. Ze houden niet van nieuwsgierige jongetjes.'

We liepen door lege gangen met muren van marmer en bladgoud. Op de grond lagen kostbare Perzische tapijten die het geluid van onze voetstappen dempten. Ontelbare dodenmaskers en carnavalmaskers gemaakt van hout, edelmetaal of van kleurrijke schelpen en pluimen leken vrij door de lucht te zweven. We kwamen langs grote schilderijen van oude meesters en doorkruisten zalen waar prachtige beelden van mensen en dieren de ruimte overheersten. Uit verborgen luidsprekers klonk heel zacht muziek en een aangename bloemengeur prikkelde mijn reukzin. Ik was onder de indruk. Ik woonde in een grote villa in Aalst en had steeds luxe gekend, maar de weelde die hier tentoon werd gespreid overtrof alles wat ik ooit had gezien. En dat hologram was echt de max!

'Mijn werkgever heeft hier een deel van zijn privécollectie opgesteld om het voor zijn gasten zo aangenaam mogelijk te maken. Met de rest van zijn verzameling heeft hij het Louvre en het museum van het Vaticaan gevuld,' grapte mijn vader.

Het hologram dat voor ons zweefde stopte voor een deur. 'Unit 113, mijne heren. Mag ik u een prettig verblijf wensen?' Na deze woorden verdween hij.

'Waarom noemt hij onze kamer een unit?'

Terwijl hij de deur van onze kamer opende, antwoordde mijn vader: 'Met het woord unit wordt verwezen naar het feit dat deze kamer, net zoals alle andere kamers in dit hotel trouwens, in geval van nood kan functioneren als een gesloten systeem waar energie, zuivere lucht, water en voedsel voor een lange periode aanwezig is.'

Ik begreep er niets van. We zaten hier in een kasteel met muren van zeker een meter dik. Rond het kasteel werden krachtvelden gebouwd waar volgens mijn vader niemand doorheen kon komen. Waarom zou iemand in dit hotel dan nood kunnen hebben aan een zelfstandige unit?

De kamer was gigantisch. Ze bestond uit een woonkamer, een vergaderruimte, een keuken met eethoek, twee slaapkamers, een badkamer en een fitnessruimte.

Nadat we ons hadden opgefrist in de badkamer waarin een sauna en een jacuzzi waren geïnstalleerd, werd het avondmaal gebracht. Een ernstige jongeman zorgde voor alles. De bediening was perfect en het eten was lekker.

‘Te lekker,’ antwoordde ik toen mijn vader vroeg of het me smaakte.

Hij glimlachte en vroeg mysterieus: ‘Zal ik je eens een geheim vertellen?’

Ik knikte en nam een slokje van het beste water dat ik ooit had gedronken.

‘Heb je die bloemengeur in de lucht geroken?’

‘Yep,’ zei ik terwijl ik nog een stukje vlees in mijn mond stak.

‘Die geur wordt veroorzaakt door bepaalde chemische stoffen in de lucht. Die zorgen niet enkel voor een aangename geur, maar bestrijden ook ziekten en verhogen onder andere de zintuiglijke ervaringen.’

‘Wat wil je zeggen?’ vroeg ik.

‘Het voedsel dat hier wordt geserveerd is van de beste kwaliteit. Het wordt gemaakt door de beste chef, maar toch is dit niet alleen de reden waarom het zo lekker is. Het zijn de chemische stoffen in de lucht die deze maaltijd tot een hemelse ervaring maakt.’

Ik haalde mijn schouders op: ‘Waarom is dat nodig?’

‘Oude, rijke mensen kunnen dat echt waarderen. Geloof me maar.’

Later keek ik naar een komische film op een reusachtig scherm terwijl mijn vader in de afzonderlijke ruimte met geblindeerde ramen

een vergadering had met enkele verantwoordelijken van de beveiliging van het hotel. Ik werd zenuwachtig van die grote kerels in zwarte pakken die gewapend waren met smartphones en laptops. In geen tijd hadden ze mijn vakantiegevoel verpest. Ze vertrokken echter al na een half uurtje en samen met mijn pa keek ik naar het laatste deel van de film. Het was dolle pret. Tegen tien uur gingen we moe maar gelukkig slapen.

Ik had mijn ogen nog maar net gesloten, of ik kreeg het gevoel dat ik door het bed viel. Ik stond in een grote, vijfhoekige door kaarsen verlichte ruimte. De muren waren bedekt met vreemde symbolen die een eigen leven leken te leiden. Ze kronkelden en draaiden en veranderden constant van vorm. Tien oude mannen in paarse toga's stonden in een cirkel rond een verwilderde jongen die aan een ring in de grond was vastgeketend. Ze zongen samen een lied waarvan ik hoofdpijn kreeg. De jongeman scheen hun zangtalent ook niet te kunnen waarderen. Hij legde zijn handen over zijn oren en kreunde zacht. Wat een vreemde droom.

Een man gekleed in een rode toga kwam de kamer binnen. Net voordat de deur dichtging, hoorde ik zachte muziek en rook ik een aangename bloemengeur. Aan de ringvinger van zijn linkerhand droeg de nieuwkomer een enorme zegelring. Zijn ogen waren helemaal zwart, er was geen oogwit te zien. Zijn snijtanden waren lang, glanzend wit en leken buitengewoon scherp en hij bewoog met de dodelijke gratie van een roofdier.

'Laat ons alleen,' gromde hij. De paarse mannen haastten zich weg.

Ik riep hen terug. Ze gingen dat kind toch niet met dat beest alleen laten? Dat was vragen om problemen! Ze waren echter niet van plan om te blijven. Aan de deur vochten ze om het eerste buiten te zijn. De stank van hun angst bleef zwaar in de lucht hangen.

De jongeman keek mijn richting uit. Zijn ogen waren poelen van angst en vertwijfeling.